

Woesten

Talán a szél terelte őt arrafelé? Vagy a sors akarta így? A férfi háttal állt, egy magányos fa alatt, a céklaföld mellett, hosszú kabátba burkolózva, szürke kappal a fején. Elisabeth az anyja intelme, mely szerint idegeneket nem lehet csak úgy leszólítani, és saját kíváncsisága között őrlődött. Talán a városból jön. Csak akkor látta, hogy ki is az, amikor már közel ért hozzá, és a férfi megfordult. Funke úr. Tehát nem idegen. Illetve...

– Majd' elröpíti az embert – szölt Elisabeth. Ez talán túl felnőttesen hangzott.

– Nyugatról fúj – válaszolta Funke úr. – Még egy-két nap. Aztán elül.

Melegséget árasztó hang.

Korábban még soha nem hallotta őt beszélni, de már látta apjánál a Kovácsműhelyben Zulma házának tornácahoz készülő mellvéd rajzaival. Kovácsolni kellett hozzá egy oroszlánt, rózsával a pofájában. Az oroszlán el is készült, a rózsza is ott volt a fogai között, s bár a jelentését senki sem értette, az emberek szépnek tartották, és úgy találták, hogy bizony illik az ilyesmi egy efféle nagy, fűtcai házhoz. Édesapa heteken keresztül foglalatzkodott vele, és ki is fizették érte, tisztességesen, részletre.

– Én szeretem – mondta Elisabeth.

A férfi ránézett, de egy szót sem szölt.

– Szeretem az ilyen szeleket – folytatta a lány. – Egészen kitisztítják az ember fejét.

Funke köhintett egyet: – Szóval akkor a te fejed teli van?

Szúrós, de barátságos pillantás.

– Csordultig – felelte Elisabeth.

– A sok iskolai tudománnyal? – A szemeiben kíváncsiságot vélt felfedezni, de nem a bigottak nyájaskodó kíváncsiságát.

– Nem járok többé iskolába... – felelte, egy pillanatra elhallgatott. – ... tehát a fejem leginkább olyan dolgokkal van tele, amelyeket nem tudok.

Funke titokban kuncogott. – Azok a dolgok a legszebbek, amelyeket nem ismerünk. Vágyakozunk az ismeretlen után.

A lány ezt nem igazán értette, de azt ki tudta hámozni belőle, hogy a férfi komolyan vette őt.

Sötét felhők. Esni fog.

Együtt sétáltak hazafelé. Könnyed szökdécseléssel próbálta felvenni az öles léptek tempóját, amelytől fel-fellibbent a szoknyája széle. Mesélt, a férfi pedig hallgatott. Dőlt belőle a szó. Imelda nővéréről, a zárda-iskola acélos kezéről. Tüzes csödörökről, amelyek nem tudtak nyugodtan maradni patkolás közben. A hasadásról Édesanya templomi székének textilborításán. A mindenféle színt és formát felvonultató kavicsokról, amelyeket gyűjtött, mert szentül hitte, hogy feledésbe merült, régi történeteket hallhat az ember, ha a füléhez szorítja őket. Persze csak akkor, ha igazán hisz is benne. Arról a napról is mindent elmesélt, amikor elpusztult a fecske, három évvel azelőtt. És hogy ez micsoda örületes tragédia, hiszen így már nem lehet belőle felfedező, vagy feltaláló, vagy művész, vagy valami ilyesmi. Soha nem nevezhet már el semmit önmagáról. Egy dalt, egy autóbilt, egy szigetet, egy hegedűt, egy szindarabot. Vagy bármit.

– Szóval ilyesmire vágysz? – kérdezte a férfi.

– Ki nem? – felelt Elisabeth – Csakis így élhetünk tovább a halálunk után is. Fedetlen nyakán néhány rakoncátlan, szőke hajsza tancolt.

– Nem szeretem, ha ilyen sokáig távol maradsz. – Édesanya mindkét kezével feszülten babrálta virágmintás köténye pántját.

Ha az anyáknak nincs miért idegeskedniük, hát kitalálnak valamit maguknak, gondolta Elisabeth.

– Megígérted, hogy segítesz a pénteki rendelésnél. – Leült az ablakhoz, és a kezébe vette a csipkékjét. A virágok, a szőlőfürtök, az állatok, a díszes fodrok,

az a sok miniatúr kézimunka tönkretette a látását. Nagy szüksége lett volna szemüvegre, de ezt persze nem lett volna hajlandó elismerni.

A Tökfilkő itt fog állni pénteken, a szép öltönyében, a konyhaasztal fölé görnyedve, hogy a lehető legnagyobb precizitással vizslassa az elkészült munkákat, apró hibák után kutatva azokkal a kicsi eltérésekhez és a pénz kereséséhez különösen értő szemeivel.

– A hét minden napján segíték, anyám. Most már azt a rövidke vasárnapot sem kaphatom meg?

– Soha nem lesz igazán kitaró, Elisabeth. Soha. – Felső ajka finom vonalá feszült. Szemei az ablak mögötti sötétséget vizsgálták, egy régi bánat után kutatva, amelyről valaki épp most fújta le a port. Elisabeth a keskeny vállait nézte, a kissé meggörnyedt hátát és az öleiben pihenő, összefonott kezeit. Az öle, amelyben fogant. Olyan vonalakat, éleket, hajlatokat, bőrfoltokat próbált találni, amelyeket ő maga is örökölt.

Édesapa, aki mindent hallott, egy eltörött szénlapátról motyogott valamit, majd kiment.

– Funke úrral futottam össze, anyám, csak ennyi történt.

– Azzal az idegennel?

– Igen, anyám, vele – sóhajtotta Elisabeth.

A bigottak, akik mérgező megnyilatkozásaikkal prűd lábjegyzetekkel látták el a falusi mindennapokat, gyakran választották Funkét célpont gyanánt. Kifinomult embernek tartották. Ezt tartották a megfelelő szónak. Kifinomult. Azt persze senki nem tudta pontosan elmagyarázni, miért. Volt egyfajta józan modorú köszönése, inkább hallgatag volt, s mélyen ülő, sötét szemeivel az aktuális beszélgetőpartnerét melegséget árasztóan, ugyanakkor élesen tudta nézni, anélkül hogy tekintete tolakodó lett volna.

Évekkel korábban vetődött a faluba. Életkora mindenki számára ismeretlen volt. Funke úr a megboldogult Zulma házáat vette meg. Bouttelgier, a jegyző, aki a hivatalos ügyeket bonyolította, különösen titokzatos volt a jövevény származását illetően.

Funke úr ráadásul nem is dolgozott. Ez eleinte némi zúgolódást váltott ki, de néhány helyi mesteremberrel feltataroztatta a megboldogult Zulma fűtácán álló, omladozó házáat, ami sokat javított a helyzeten. Még egy extra szintet is felhúzatott rá, aminek következtében a homlokzata így már épp olyan magas volt, mint az előkelőségek házáié.

Szeretett olvasni, biciklizni, sétálni, és nem volt házas. Eleinte ez is némi döbbenetre adott okot, de saját maga intézte a bevásárlást és fizette be számláit az öreg Thérésenél, mindig készpénzben.

– Táplálóan főz és nem veri a fogához a garast – mondogatta gyakran Thérèse.

Nem, kétség sem fért hozzá: Funke úr kifinomult ember volt.

És mégis megmaradt „az idegenek”.

GERGELY IMRE FORDÍTÁSA